

NAŠA SLOGA

POUČNI, GOSPODARSKI I POLITIČNI LIST.

„Slogom rastu male stvari, a nesloga sve pokvari“ Nar. Posl.

— Uredništvo i odpravništvo nalazi se: **VIA TORRENTE br. 12.** —

Nepodpisani se dopis ne tiskaju. Priposelena se pisma tiskaju po 5 nvd. svaki redak. Oglasi od 8 redaka stoje 60 novč., za svaki redak više 5 novč.; ili u slučaju opetovanja uz pogodbe sa upravom. Novi se listu poštaricom naplatom (assegno postale) ime, prezime i najbližu poštu valja točno označiti. Komu list ne dođe na vrijeme, neka to javi odpravničtvu u otvorenu pismu, za koje se ne plaća poštarina, nko se izvana naplate: »Reklamacija«. Dopisi se ne vraćaju ako se u njima ne nalazi valjan adresni list. — **NAŠA SLOGA** izlazi svakog četvrtka na cijelom arkui. Novi i pisma šalju se na uredništvo ili odpravništvo. Nebilježvani listovi se ne primaju. — Predplata s poštarinom stoji 5 for., za cijelo 2 for. na godinu. Razmjerno fr. 2,50 i za pol godina. Izvan carine više poštarina. Na malo 1 br. 5 nvd.

POZIV NA PREDPLATU.

Koncem prošloga mjeseca, iztekli su mnogim našim čitaocima predplata, te jih molimo ovim, da istu na dobu obnoviti izvole. Opominjemo ujedno svo dužnike, da učine čim prije svoju dužnost, da uzmognemo i mi velike troškove podmiriti. Cijena lista je na žoltu.

Novci noka se šalju jedino poštarskom naplaticom.

Za drugo poletje tiskati ćemo nove naslove te upozorujemo ovim naše predplatnike, da nam na vrijeme javu ako žele kakovu promjenu u naslovu. Uprava «Naše Sloga».

Vapaj za mirom.

III.

Porečki list obara u životu i žestinom na koparsku upravu, koja da neodgovara najprimitivnijem načelom uzgoja, da je stvorjena za odgajati i podržavati politički apostolat, naperen proti talijanstvu.

Isti list podvrgao je u svojoj vrijeme oštroc kritici uzgojni sistem, učiteljsko osoblje i rad koparske pripravnice a mi smo — iskreno govoreći — očekivali, da će se sa pozvano strane odgovoriti na one člankove. Odgovor je izostao, bilo što se nije smatralo vrednim i dostojnim na ono odgovarati ili se nije moglo pisca dostojno pobiti. Bilo kako mu drago, mi neimamo nikakva razloga, da izmeo lomiti kopje za drugoga, il da se idemo, kako narod kaže, žesat gdje nas nesvrbii. Na to pozvani jesmo tim manje, buduc da smo se i mi a najpače naši zastupnici u Poreču i Beču često tužili na uzgojni sistem spomenute pripravnice. Nu ono proti čemu se moramo odlučno ograditi jest, ona grdna osvada porečkog glasila, bačena u obraz učiteljem slavenskog porieka, koji da nisu tobož na svojem mjestu i da vrše nekakav politički apostolat. Porečkomu listu biti će zaisto dobro poznata osoba, koje udahnjuju život koparskoj školi; nadalje bit će njemu i njegovom koparskom izvjestitelju znano, da su upravo slavenski profesori najvrstnije sile; bit će mu napokon valjda takodjer poznato, da smo i mi uvijek oštro odsudili ono silno niemčenje u koparskoj pripravnici, proti čemu je glavno ustao pisac gorispomenutih članakih. Ali porečkomu glasilu hoće se pod svaku silu da insultira, crni i mrzi, i to ne možda ono, što je jedino na putu dobromu uspjehu rečene škole, već hrvatske profesore i hrvatske učitelje, koji iz zavoda dolaze.

Njemu je fanatik, buntovnik i politički apostol isto što i hrvatski profesori. Pitamo svakoga nepristranoga čovjeka, je li se može ozbiljno razgovarati sa takovim listom? Nebi li mi mogli istim pravom predbaciti profesorom koparske pripravnice, talijanske nagodnosti, da su buntovnici, fanatici i apostoli talijanstva? Jesu li oni možda manje dobri patrioti nego li su to Hrvati? Odgovor nije težak za onoga, koji poznado koparsko odnošenje, a mi ga prepustaćemo porečkomu listu. Javna je tajna, da je pisao članka o koparskoj pripravnici jedan profesor i s, nu ovaj, promda je metnauo na sito i rešeto svo što spada k istoj školi, ipak nije mogao potvriti svojo kolego drugo narodnosti ničim, a najmanje onimi podlimi i blatnimi naslovima, kojim se služii porečki list. Dapače, znademo iz pouzdana izvora, da imado nekoliko profesora u Kopru, koji su visoko cijenjeni i štovani, i kao učitelji i u privatnom životu, od istih Talijanah.

Sa pučkimi učitelji biti ćemo kratki. Hrvatsko pučko školo možemo probrojiti na prsto. U novije doba izašlo je desotak pučkih učiteljah iz Kopra, koji su sada raztrošeni po raznih stranah Istro.

Proti njihovom moralnom ili političkom ponašanju, a još manje proti njihovom uzgojnom radu, nemože nepristran i bezstrastven sudac ništa prigovoriti. Da li se može isto kazati o mnogih pučkih učiteljih talijanske narodnosti, dvojimo jako. O tom mogli bi izvjestiti porečko glasilo oni njegovi učitelji, koji bivaju svake godine promješćeni ili oni, koji su pod vječitim disciplinarnimi iztragami.

Bezobrazna je takodjer i grdna ona kleveta porečkog listića, kojom se nabucuje na naše učitelje: tudjinštinom, glupešću, fanatizmom i buntovničtvom. Ove krasne epiteo mogao je porečki list upraviti na drugu firmu, koja mu je vrlo blizu i za koju su kano stvoreni. Naši učitelji podkopavaju i ruše nečiji ugled, demoraliziraju narod? Zar nepodkopavate vi sami ugled samomu učiteljstvu, dočim ga nagovarate javno i tajno, u novinah i kroz političko društvo na djela, koja bi morala podpasti pod kazneni zabrak, t. j., da duševno mrcvari i ubija našu ubogu djecu. Za takova nečovječna djela razpisujete natječaje i nagradjujete one svoje učitelje, koji se izkažu, da su najviše naše kmet-ske djece raznarodili. Može li se pomisliti grdnijeg podkopavanja ugleda i mržeg demoraliziranja učiteljstva i puka?

Al sva to nije dosta — višo porečki list — jer među tolikimi zemaljskimi i kotarskimi školskimi nadzornici, jest samo jedan Talijan a svi ostali jesu opojeni hrvatskom politikom. Pučkom prosvjetom upravlja zemaljsko školsko vieće i zem. odbor u Poreču i carsko namjestništvo u

Trstu. Kakav duh vlada u Poreču a kakav u Trstu, poznato je svakomu. Školsko nadzornike imenuje ministarstvo na predlog naše vlade. Tuj nemože dakle biti niti sjence dvojbi, tko odlučuje i tko upliva na spomenuta imenovanja. Da smo mi pri tom poslednji, a Talijani prvi, notraza tokar dokazivati.

Pošto je tomu tako, sliedi naravski, da su gospoda u Poreču i njihovi prijatelji drugdje, faktično pri-siljeni tražiti kandidata za nadzor-ničtva izvan talijanskih redovah. A koja bi mogla biti ta sila, što jih na to sili? Mi držimo, da odlučujući krugovi nenalaze među talijanskim učiteljstvom takovih kandidatah, koji bi mogli zadovoljiti svim zahtjevom i svim dužnostim jednog školskog nadzornika. Oni će imati vrstnih silah za talijanske škole, ali od svih kotarskih nadzornikah u Istri traži se, da budu sposobni nadzirati ne samo talijanske već i slavensko škole, a k tomu hoće vlada, da poznaju i njemački jezik. Nije dakle naša a valjda još manje vladina krivnja, što se Talijani nemogu ponositi nego li sa jednim svojim izrazitim nadzornikom.

Prvi uvjet za svakoga nadzornika jest, da pozna temeljito one jezike, u kojih se podučaje u školah njegovog područja. Pitamo ovdje našeg porečkog drugo, je li posjeduje onaj njegov «jodini» nadzornik ovaj prvi i glavni uvjet? Je li poznaje samo površno njegov «jodini» nadzornik jezik hrvatskih školah, koje mu je nadzirati? Mi odgovaramo bez straha, da će nas itko u laž utjerati, odlučno: ne. Možete li vi ovako kazati glede naših tobožnjih nadzornikah političarah?

Dok imate svu vlast u svojih rukuh, dok nam dielite milostinju, bilo na školskom, političkom ili gospodarsvenom polju, dok vi sami odlučujete o nami bez nas, neimate prava ni razloga tužiti se na nikoga, a najmanje na nas. Pobrinite se, da se vaša mladež tako uzgaja, da bude vriedna i kadra zauzeti bilo kakovo javno mjesto u pokrajini, pak četo viditi, da će vas mogućnici još većma protežirati nego li su to činili do sada, nu gdje treba osobno svladati nakoje zaprieke, tuj će doći uvijek prvi do cilja onaj, koji je vrstniji, postojaniji i sposobniji.

Tabelari pred sudom.

Prostor lista nam nedozvoljava, da pobliže o razpravli govorimo, koja se je pretravala pred ovdješnjim tribunalom. Mi ćemo samo u kratko navesti razlog i kazne.

Što je Ivan Matulja Ivov sa 19 drugovah išao paliti plot, razgraditi ogradu pašnjaka, svojemu Ivana Sardoća Marinčića, zapala je kazna tu dvedesetoricu na ta-

melju §. 488. sižuća najvećma na 12, a najmanje na 8 danah zatvora.

Što je Andrija Sušan pok. Andra iz Rubeši napao povjerenika g. Šorlija u dućanu Jelušićevom, i što mu je kazao: «I vi ste kriv, da je Kastavska obćina prodana Hrvatskoj — ali znajte, da smo već bitili jednoga kapetana u Lokvu pak čemo i drugoga a glavna će delat: klin — klon» te je time goap. Šorliju zadao temeljite bojazni; on bihaje odsudjen radi javnoga naslija pred u §. 99. a kažnjiva po §. 100. nu tri mjeseca težkoga zatvora pokotrena postom i odstranjenjem na mjesec.

Tabelarska razprava je slijedila: Na 21. februar — obdržavala se obćinska sjednica u Kastvu. Glavar Munić slutec na ono što se iza brda valja, upozorio je komisara g. Šorlija, da umiri svetlinu, koje bihaje na stolue na okupa i da raztumači puku vladinu odredbu glede tabelah. G. Munić je to pravu uradio. Komesar g. Šorli stupio je med svetlinu i pripoviedao kako stvar stoji, ali kad tamo, svetlina na njega: svi ste lupožii, tati, polježi, birbantii itd. — dajte van oli tablee oli vrat.

To još nije bilo dosta. Ivan Serdoč Juretoč iz Srdoci nadje glavara Munića na trgu i u društvu sa nekoliko župana odvede ga u pšarnu, da im piše nekakav protokol: da neće ove obćinske zastupstvo, da neće popovah, da neće hrvatskoga jezika nego nekakav kastavski jezik i neka im dade Munić nekakav protokol, kojim da je prodana obćina Hrvatskoj. Radi toga javnoga naslija bihaju kažnjeni: Ivan Matulja; Ivan Serdoč na 3 mjeseca. Mate Čuković i Jože Jukić na 2 mjeseca. Vleko Mandić, Andre Milčić, Tone Rubeša, Jože Puž, Tone Lukšelić, Andre Blažić, Ivan Ivančić, Jože Pavlinić na 6 tjedanah težkoga zatvora poostrena postom, a Mate Milčić na 4 mjeseca.

Taj Mate Milčić i Jože Jugo su prisilili Fabijana Cerovca obćinskoga slugu da im dola skine jednu tabelu.

Sretno su prošii Jože Gerbac, pokoj. Jožeta, Jože Sušan, Mate Kinkela, Jože Jugo i Frane Osojnak, jer nisu pronađeni krivimi.

Tko će učiti, da se mora pokoravat zakonu, ovo mu je najbolja škola. Za lik sada neka pitaju tabelari one, koji su ih na nedjeo nahuckali.

Razprava se vodila hrvatski bez tumača. Koli predsjednik g. Mrak, tolli državnih odvjetnik g. Krušić i branitelj g. Martioliček, služili su se kod izpittivanja obtuženikah i svjedokah talijanskim jezikom. Toga nespominju talijanske novine jer jih preču. Ufamo se, da će si obtuženi i odsudjeni zapamtiti zlatne rieči g. državnog odvjetnika, kojim jih je karao i opominjao na zahvalnost napram obćinskoj upravi u Kastvu, koja je toliko dobra i korisna učila za onu obćinu. Ovo su rieči gospodo u Poreču i Pazinu čovjeka, koji neima razloga, da simpatizira sa bivšom obćinskom upravom u Kastvu, nu on kao nepristran čovjek, kao službena osoba, nije mogao a da pohvalno nepriznade plemenito djelovanje one uprave. Ono što je vidio i čemu se je osvjedočio, g. državni odvjetnik, neće da vide naši narodni protivnici u Poreču i Pazinu, niti njihovi emisari u Liburniji. Odsudjenici mogli su se tekom razprave osvjedočiti.

kako su grubo sagriješili proli zakonu rodoljublju. Ovaj nauk neka njim služi za buduće jer će se naći još bezdušnih.

DOPISI.

Vičinada, 30. junija. — Na dan sv. Petra bilo je više seljaka iz obćine Motovunske radl raznih posah u Vičinadi.

Ne vjerujemo, da su oni jedini nabraženi u Istri, koji toga neznaju. Zar nebi bilo bolje pristediti onaj prostor, da moža i nadalja smraditi vrjedno svećenike.

Da se nisu oni u izbore mješali, to znaju i naše žene, što je dakako žalostno, budući su oni krv od naše krvi.

Došli su izborci za Beč. Dan pred izbori došli Talijani u Kastavšćinu, nu vidili su, da njim već ovdje ruže necvatu: mi smo jednoglasno birali Vitezca. I to je Talijanom prva čuška.

Doživili su i drugu. Dne 25., 26., i 27. o. m. biralo se obćinsko zastupstvo. Talijanski hlapani nisu došli ni blizu, smrdilo njim.

Znašto mi nikada usta neotvaramo, kad njihovi svećenici glesaju za svoje liberalce, kako što su to učinili i svećenici poročiti: „di fatti quasi tutti compreso il clero di Parenzo“.

U izpravku Karobljanskog župnika se čita, da je birao jednom „con sentimenti leali e onesti“; nisu li možda i naši svećenici vjermim i poštenim duštvom izabirali? Da li jim mora biti upisano u smrtni grieh, ako su oni sa svojim pukom neustrašivo išli na izbor i onamo svoj glas dali? Kada već sam puk ide svoja sveta prava vršiti i braniti, koliko više je dužan svećenik, da puku prednjači i svoje državljansko pravo vršiti!

U Kastvu koncem junija 1885. (Obćinski izbor). Istarska pokrajinska oblast nalazi se u talijanskih rukuh. Talijanska gospoda skrbe koliko toliko, da bude što-

god bolje talijanskomu pušanstvu u gradovih, a za hrvatskoga kmeta njih je deveta brigla, dosta da on odplaćuje desetinu za zemlju, koju gospoda uživaju i da uzdržava njihove škole.

Već dvadesetak godinah igraju Talijani tu igru, nu mi smo u ovih stranah imali uvijek svojih ljudi, koji su znali što je crno i što je bijelo, pak su po mogućnosti Talijanom krizali račune.

Obćinska zastupstva u ovih stranah, izuzmeš li voloske šišmiše, svjedočila su uvijek, da ovdje nebijahu Talijani. Najveći neprijatelji i najjači protivnici potalijanđenja Istre bili su uvijek Kastavci.

1. Da mi nepožajemo u Beč našega Vitezca nego Talijana Petra.

2. Da bududi put nebramo u Poroč Zmilca, Jenka i Laginja nego nekogovoga voloskoga ili lovranskoga pol miša pol čiča;

3. Da obćinska zastupstva i glavari u ovih stranah nebudu pošteni ljudi nego nekogovo prilojne talijanske, kakovog imadmo u susjedstvu.

Nastali su nemiri, ljudih je vjerovalo u talijanske laži, pak su ovih danah u Trstu odgovarali za svoja djela, a Talijanom, koji su svemu krivi, neće se ništa dogoditi.

Došli su izborci za Beč. Dan pred izbori došli Talijani u Kastavšćinu, nu vidili su, da njim već ovdje ruže necvatu: mi smo jednoglasno birali Vitezca. I to je Talijanom prva čuška.

Doživili su i drugu. Dne 25., 26., i 27. o. m. biralo se obćinsko zastupstvo. Talijanski hlapani nisu došli ni blizu, smrdilo njim.

Zastupnici i zumjenici jesu iz svih krajevah obćine, svaki je njih u svojem kraju lepo vidjen i poštovan, a svi se diče svojim materinskim jezikom. Oni su svi dobri gospodari, pak smo stali, da, kako mudro gospodar sa svojim imanjem isto će tako i sa obćinskim, koga njim je kastavski puk izručio.

Osobito nam je drago, što je u zastupstvu i od svih ljubljeni g. Laginja, koga je biralo III. tjelo, dakle najstrogašnja strana pušanstvo. On je čovjek od zakona pak će biti u mnogih stvarih na ruku našem zastupstvu.

Prva zadaća novomu zastupstvu biti će birati glavara i savjetnike. Kako čujemo misle birati opet g. Muičca, jer tako narod želi.

Prošlo zastupstvo nastojalo je svagdje korist obćine, a novomu valja udariti početim putem, da nam bude obćina još vidjenija i bogatija. U to ime: Bog pomozli.

Pogled po svietu.

U Trstu, 8. jultija 1885.

Viest pronašena ovih danah po novinah rek bi obstinujuće se. Klub Hohenwartov i Lichtensteinov imao bi se sjediniti a tako pojačani moći će uspješnije u saboru djelovati.

Ugarski ministri boravili su proš-

lih danah u Beču, da izrade osnovu nagodbe između dvih polah carevino. Ta nagodba sužuje se ponajpače u carinarskom svetu med dvicmi polami.

U Ceskoj dočekali su velikim slavljem Čehe nastanjene u Americi. Do 800 Čebah iz Amerike povratilo se za nekoliko danah kući, da vide procvat narodni u Ceskoj. Ciela Česka a i Moravska oduševljeno je dočekala jednokrnu braću iz tuđine i pozdravila ju srdačno.

Dan 5. t. m. proslavljen je velikim slavljem po cilomoslavenskom svietu. Toga dana kako mnogi naši čitatelji znadu, slavi se svetak dvih slavenskih apostolah sv. Cirila i Metoda. Tisuću je godinah, da je sveti Metod umro, a tu smrt Slavini rado spominju, jer ta braća ih pokristiše na vjeru kršćansku i potražili su i dobili od pape poveljast, da mogu svoj jezik rabiti u crkvah.

Ugodnu viest javljaju hrvatsko novine, da je bočki profesorski sbor preporučio imenovanje za sveučilištnoga profesora g. Vatroslava Jagića, jednoga od najvećih učenjakah u slavistici, na mjesto umirovljena profes. Miklošića.

U Bosni pobudila je veliku sonzaciju viest, da je tamošnji pravoslavni metropolit Sava Kosanović dao ostavku. Govore, da ta ostavka stoji u uzkom savezu sa neprijateljtvom med Kosanovićem i Angjeličem.

U Španjolskoj se kolera sve više širi. O strašnom stanju može se stvoriti slika kad se pomisli, da je Aranjuez, grad kakvih 9000 stanovnikah, imao neki dan novih 370 bolesnikah, polovica od kojih umre.

Grof Salisbury, novi ministar englezki, razvio je svoj program. Želi sporazumak sa Rusijom na temelju započetoga ugovaranja, želi jači i energičniji postupak u Egiptu, osvojenje Sudana i Suakima, želi sporazumak sa tuđimim državami.

Talijan, čuvši Salisburyja, dobio je više kuráže — sad i on misli na osvajaenje — o kojom nekoliko tjednah prije, nije niti sanjao, dapače radi česa je sbacio jednoga od najboljih ministarah.

Rusija unatoč svomu tomu oružja se i šalje vojsku na medju Afganistanu po onoj staroj: tko hoće mir, mora da se pripravlja na rat.

Franina i Jurina.

Fr. Ženi se tuže, da j' ovi dni fažol i jetnik podržol, čemu j' to svoje? Jur. Nisu trebeda na procesione sa Trste dobro operali.

Šal ni jedan dan va hlad a kad temu vranicu nebeše, bit će toga i meseci. Ni mi jako žal za oni kapli ne, lego oni brižni, ki su bili zapeljani a neznaju pravo ni danas zađ a morat te sejedno trupat.

Fr. Si ga žal kako zubi škriplje? Jur. Ki? Fr. Tovarski presednik. Jur. A zađ? Fr. Da ga svet nič neštima, akoprem je mудар i pametan.

Fr. Ma su se jadžli onu nedilja na 21. pomajlića oni bumarski svirci na štaćljone va Kanfanaru.

Fr. Ma su srote vikali, kako gladni vrebili: župan je, župan je, vrlja je, a žita ni! Jur. Dunke, ča se je to travnjalo?

Fr. Slušaj nu, ču ti povidati. — Nika gospoda, latinska dakako, iz Vodojana i Rovinja su se dogovorili, da će onu nedilju va Kanfanar sa vodnjanskom muzikom; da će storići tamo jednu fraju; da će pozdraviti i počastiti šjor Momola, aš da se je on puno truda, kad je nagovaral kanfanarske sinćiljare, da neka budu škarijoti; da će kričati svava p. Istra, svava Frančeski i ča je znan ča job, a na svo zadnje su ti delali računil brez oštara.

Fr. Ča jim je ki računil prekričali? Jur. Slušaj nu, kad su došli po makina na štaćljon i svirajući stupali va Kanfanar, poredali su se svirci jušto pred kućom šjor Momola na ceste na okolo, pak su ti svirali. Kanfanarce komoda slušati muziku, pak su se i oni ondo blizu poredali na stolicama i pljuči svaki svoj žumiljič božje knjičice, zakantali su onu staru: „Još Hrvatska ni propala, dok mi živimo“ i t. d.

Na zadnje su još junacki „živio“ zakričali. To ti je, brate, latinsku gospodu poplašilo, da su se kuda kamno razišli, a srote svirci počeli su treptiti; davali su ih još kuraja, ma kad su videli da Kanfanaril tavik svoje kantaaju, i živio kriče, spravili svoje svirale pod pazuhu, pak biži nazda na štaćljon čekati makinu, da tu opet odnese okuda jih donila.

Fr. Po moju puru i ta čagod valja. A kadi je fraja ostala? Jur. Jušto zato su se svirci jadžli na štaćljone i malo ne meju sobun se povsadili, kad su jib gospoda puštili onako gladne i žedne pobegnuti iz Kanfanara.

Fr. A po svetu barilu, na tu fozu bi se judia i ja; ča su pak Kanfanaril reki? Jur. A ča će ređi; zadovoljni su bili, kad su dali latinom razumliti, da za njihov „sviva“ nije mista va Kanfanare, kade su dosta glasno čuči: „živio Spiničić“ i „živio Vitezčić“ „živla Naša Sloga“ itd.

Fr. Jur. (oba zajedno) a mi dva zakričimo svim poštenim Kanfanarcom: živim probudjeni i svištil Kanfanaril! Neka probude još one svuide, ki još spavaju, aš je skrajno vrime da svi pogledaju! Živili!!!

Jur. Ki bi rekai da će lovranski tabelari doprit i do Unij? Fr. A to je lahko, ki gre po svitu z glavun va vrlci, misli da je vas svit jedna vrlca slame.

Jur. Tovara se palicami pamet vadi, a to bi njemu moglo lahko kadigod kapitai. Fr. A ka je ta famoža glava, ka i po tujih mestih sijje smutniju, ka je i va njegovoj beadstoj glavi? Jur. To ti je neki ženso od Kunjičić, barka štramba, ka nosi na vratu glavu od bakalara.

Fr. Pak ča su valjada i na Unijah tabelle; ke mu smučenu glavu sinućuju? Jur. Paaju paru su ti na Unijah tabelle, ako ne da jib je on videl priko boćuni.

Fr. Dunke ča je toj pametnoj glavi v očel palo? Jur. A neznan ti ja ne, leho da je otei pokazat, da bi mu tikvu valjalo posoliti, zač va ujoj nima nauki mrve soli.

Fr. Ma ča jušto tako? Jur. A da ča češ, kada bi se otei rugat zi vridnim kapelanom lovranskim, zi plovanom vepričačkim, zi plovanom motovunskim, da bi popi otei cesara promlilit...

Fr. A ča nebi bolje bilo, da on glavu promliti, tr mu istešo za intrigu služi, kada tako beadstoj govori.

Fr. Ma to da ga je voloski morēto navadil.

